

Duchové na Řešetláku

Sotva se Pete druhého dne vrátil ze školy domů, odbyl si povinné úkoly a naházел do batohu věci na zítřek, přišla mu esemeska:

V provazkove poste mas dopis, Alice.

Něchápal, proč mu nezavolá nebo se s ním nedomluví přes balkon. Bylo by to stokrát jednodušší. Když však z košíčku u zábradlí vytáhl obálku a otevřel ji, všechno pochopil. Dopis byl po okrajích ručně malovaný a odshora dolů se táhl úhledný tisk písmen. Počítačem psaný text ho však zarazil. Místo obvyklých slov a vět se na něj šklebila souvislá záplava spojených písmen. Byla to šifra:

*BPFELTMŘPESMVOZCBDFĚLKMUPJSIVZZABPFOLM
MOPCSSVLZOBCFILKMOPUSDVOZPBOFLLEMDPNSEVM*

ZIBOFCHLRMAPNSÁVŘZIBVFOLLMAPLSIVŽZEBVFOL
LMAVSKVUZOBDFSLTMŘPISHVLZIBOFDLSMIPLSN
VÉZHBOFVLLMAPSSCVEZOBKFRLOMUPŽSKVOZVBAFL
LIMJPISAVVZYBPFULSMTPISLVIZNBAFSLVMOPBSOVD
ZUB ...a tak dále, přelétl zbývající řádky očima.

Chvíli na šifru zíral, všelijak ji natáčel, pročítal ji od začátku, od konce a pak znovu od začátku, dumal nad tím, jak se ta hatmatilka luští, četl ji popáté, pošesté, až mu to konečně došlo. Bylo to docela jednoduché. V textu se opakovala řada stejných písmen, která znal ze třetí třídy. Byly to oboječné souhlásky, které je učila třídní Bendová. Tehdy je museli znát nazpaměť, jako když bičem mrská. Přebytečná písmena v textu, čili všechna po sobě jdoucí b, f, l, m, p, s, v, z, vyškrtal a celou zprávu si konečně přečetl:

Petře, moc děkuji za pomoc s Locikou. Dopoledne mi ochránáři volali, že volavku odstřihli od silného vlasce, okroužkovali ji a vypustili na svobodu. Mimochodem je to samice. Prý vyletěla z hnízda tak klidně, jako by se nechumelilo. Prosím, pojď v neděli na Řešetlák, oznámím to i ostatním. Chci totiž zjistit něco o té popsané skalce s drakem. Taky bychom mohli vysbírat odpadky, ať je kopec zase čistý. Alice.

Protáhl obličej jako posledně Kecka na výpravě. *Nepřehání to s tím úklidem? A proč tak brzo? Ale nakonec proč ne,* pomyslel si. I jemu se na kopci zalíbilo, tak proč ho neuklidit, když na tom Alici tolik záleží.

Všiml si, že v obálce je další složený list papíru. Když ho rozložil, zaradoval se. Byl to ptačí příběh na pokračování. Se zájmem se začel:

O káněti a volavce – pokračování.

Matka Vlnky zanaříkala. Byla zklamaná, že na všechno zůstala sama. Slétla do údolí na vysoký smrk a poprosila Křiklouna Křikopíska, aby pomohl její dceři. Stará káněta kroutila hlavami: „Kdo to kdy viděl, aby se káně přátelilo s volavkami.“ Přesto ale vylétli z hnízda, aby dali prostor synovi a jeho dlouhonožné návštěvě. Teprve potom matka Vlnky Křiklounovi všechno odvyprávěla. Řekla mu o tom, jak jednou Vlnka přilétla z rybolovu a za nohou se jí táhlo něco dlouhatánského. Něco mnohem delšího než vodní užovka.

„A za nic na světě ji to z hnízda nechce pustit. Bojím se, že v zimě umrzne nebo pojde hlady,“ klapala zobákem stará volavka.

„A jak jí mám pomoci?“ zapískal Křikloun.

„Sama nevím. Snad poradí moudrá sova Vů. Ta toho ví hodně. Žije někde na kraji lesa, ale nevím, kde přesně.“

Křikloun Křikopísk pomoc přislíbil. Pro kamarádku Vlnku by udělal cokoli, jenže ještě donedávna se lekal černočerné tmy, proto nebyl z představy nočního poletování vůbec nadšený. Bude muset hledat sovu Vů, která se probouzí až kvečeru.

Sotva se na krajinu snesl soumrak, rozlétl se k lesu, aby sovu vyhledal. Neměl však oči přizpůsobené tmě, a jak tma

houstla, začal narážet do stromů, až hledání nakonec vzdal. Vzlétl do výše nad stromy a zklamaně se vrátil na rodný smrk. Seděl tam vysoko v hnízdě a přemýšlel, jak sovu najít, když tu mu někdo prosvištěl kolem uší. A zas. A znovu. Byl to netopýr Lír. Křikloun zajásal. Netopýra znal z doby, kdy byl sám ještě ochmýřené mládě. Přivolal jej do hnízda a poprosil ho, aby mu sovu Vů pomohl najít. „Sova mi poradí, jak mohu pomoci volavce Vlnce,“ vykládal.

„Ssamo, ssamo. Víím, kde sova loví,“ poletoval mu Lír nad hlavou, až nakonec udělal vzdušnou otočku a ztratil se z dohledu.

Křikloun Křikopísk seděl na vrcholku smrku a čekal. Seděl dlouho, až se pozdě po východu měsíce konečně dočkal. Lír k němu přiletěl, zavěsil se na větev vedle hnízda a oznámil mu: „S pomocí ptačí říše zažehni pod jejím hnízdem oheň a ten ji vysvobodí.“

„Jakže?“ ptal se Křikloun.

„S pomocí ptačí říše zažehni pod jejím hnízdem oheň a ten ji vysvobodí,“ zopakoval mu Lír vzkaz a dodal: „Prý jsi statečný a důvtipný, prý si poradíš,“ prosvištěl mu nad hlavou a byl pryč.

Sotva se ráno rozednilo, slétl Křikloun ze smrku a kroužil radostně nad lesem. Už věděl, jak Vlnku vysvobodí. I když rada sovy Vů vypadala jako těžká hádanka, nezalekl se jí. Rozlétl se do kraje, aby tam vyhledal stěhovavé i přezimující ptactvo. Křikloun byl ale dravec a menší ptáci před ním prchali do bezpečí. Volal za nimi, ať nemají strach, ale nikdo ho neposlouchal. Každý hned vyhledal nějakou skrýš. Teprve

až na kraji města zaslechl hádku několika ptačích hlasů. Vycházely z bezových keřů od posledního domu. Křikloun neznámé hlasy požádal o radu.

„Oheň? Víme, kdo ti pomůže,“ švitořili skrytí ptáci.

„Tak vylétněte a řekněte mi to.“

„Nevylétneme, ty bys nás lovil.“

„Slibuju, že se vás ani nedotknu.“

Na dřevěný plot vylétlo několik vrabců. „Straka pod kopcem vyprávěla, jak jí jednou v létě vzplálo hnízdo a celé shořelo. Ona ví, jak se rozdělává oheň.“

„Straka zlodějka? Ta pod kopcem u řeky?“

„Čim, čim,“ přitakali vrabci.

Křikloun vrabcům poděkoval a rozlétl se za strakou.

(Dokončení někdy příště...)

Pete dočetl a musel se zasmát. Celá Alice. Příroda, fantazie, šifrované texty, psaní, malování, to byl zkrátka její svět. Sebral ze stolu mobil a rychle jí odepsal.

Jasne, v nedeli jdu s vama. Prece nebudu trcet doma, kdyz bude hezky. Dik za super sifru a pokracovani pribehu. P.

Soví vrch, teď už vlastně Řešetlák, byl docela obyčejný kopec. Pár skalek, nespočet keřů, vysoké stromy, lesík a kamenný plácek. Jinak nic, co by ohromilo a stálo za řeč. Teď to bylo ovšem i místo, které spojovalo pěti kamarádů. Pete dostal výborný nápad. Než přijde skutečná zima, určitě s partou na kopec ještě několikrát vyrazí. Rozhodl se tedy

zabezpečit Stezku smrti – pro Alici, pro náhodného turistu, pro kohokoliv jiného. Už viděl, jak na vrcholu kopce připraví kladku s lanem jako výtah pro vozík a po pravé straně srázu uchytí dlouhý provaz jako zábradlíčko. Plán byl vynikající, teď zbývalo jen ho uskutečnit.

„Dědo, máme kladku a nějaký lana?“ vyhrkl, když vpadl do zděné kůlny na dvoře, „něco podobného jsem tu viděl.“

Pan Smetka zvedl hlavu od nehotového totemu a přes obroučky brýlí pohlédl na vnuka: „A na co to všechno potřebuješ?“

Pete se podrbl za uchem. Nevěděl, co si má vymyslet. Ale zrovna dědovi by lhát nemusel, ten si lež nezaslouží. Nakonec mu všechno řekl. Pověděl mu o partě kamarádů, o Sovím vrchu, o záchraně volavky a o Alici na vozíku, kvůli které to začalo.

Děda poslouchal, usmíval se a v očích mu přitom vesele jiskřilo. Bylo vidět, že má radost. „Dole pod stolem je bedna,“ namířil ruku s dlátem na otlučenou nádheru, která nejspíš pamatovala dobu minulého režimu. „Najdeš tam všechno, co potřebuješ. Ale nějaký dvě tři lana mi tam nechej.“

Naklonil se nad bednu a vytáhl z ní kladku a dvě dlouhá lana. Potom bednu šoupl zpátky pod stůl. „A nějaká sekyra, pevný lanko, drát a pár hřebíků by tu nebylo?“

Děda zakroutil hlavou nad přívalem požadavků a bradou ukázal ke stolu a k desce na zdi.

Pete přiskočil k ohmatané desce, natáhl se pro sekyrku a ze stolu vylovil zbývající potřeby. Všechno nářadí pak vyskládal na stůl.

„Když už jdeš ven, tak s sebou vem Pavlíka. Celý dny si hraje na dvoře nebo se potlouká po hřišti úplně sám.“

„Ale dědó,“ protáhl zas obličej. Chtěl se zeptat, jestli opravdu musí, ale nakonec neřekl nic. Pohled mu přitom sklouzl na spodní část totemu, kde ze dřeva vystupovaly dvě vlčí hlavy. Oba vlci pohlíželi stejným směrem. První cenil tesáky a v očích se mu zračila zlost. Druhý vlk byl o poznání vlídnější a ostražitější. Ani se dědy nezeptal, proč ten totem tesá. Určitě nějaká zakázka, co jiného.

„Pavlík je mladší a ty jsi starší. Musíš se prostě starat, tak už to v životě chodí,“ domlouval mu klidným hlasem. „Nakonec budeš rád, že ti tam nahoře někdo pomůže.“

Během dědovy řeči asi desetkrát přikývl. Bylo to souhlasné gesto, že to urvané děcko bere s sebou. „Jo a díky za věci,“ pozvedl do výše batoh, do kterého všechno naházel.

Pete a Pavlík přijeli pod vrchol Řešetláku na kolech. Během jízdy se nadřel ovšem jenom Pete. Šlapal do mírného kopce a funěl s těžkým nákladem. Na zádech mu visel batoh s náradím a pod sedlem se mu napínalo lano, na jehož opačném konci se řehtal Pavlík. Seděl na nízkém kole, občas šlápl do pedálů, aby se neřeklo, a v jednom kuse zvonil na zvonek. Kousek pod Stezkou smrti to Pete ale vzdal. Seskočil z kola a Pavlík ho následoval.

„To byla paráda,“ zavýskl žák druhé třídy a paže se zařátou pěstí mu vylétla do vzduchu jako supermanovi. „Potáhneš mě taky zpátky?“ zaškemral.

„Zpátky už nebudu mít lano. A z kopce se kolo táhnout nedá, chytrolíne.“

Popošli ještě asi padesát metrů do kopce a byli na místě. Pete se nehodlal dlouho zdržovat. Nad Stezkou smrti si vyhlédl silnější kmen zdravé břízky, ke kterému přinesl všechno nářadí, a poklekl do trávy. Nejprve úchytným očkem kladky provlekl umělohmotné lanko, které obtočil několikrát kolem kmenu, a uvázal uzel. Očko pro jistotu připevnil ještě silným drátem. Chtěl mít jistotu, že výtah vydrží a při větší zátěži nepraskne. Do žlábků otáčivého kolečka pak vložil pletené konopné lano, nasoukal je přesně do poloviny a oba konce vypnul. Královský výtah pro Alicin vozík byl hotov. Pete měl z výsledku radost. A jak ho pracovní zápal neopouštěl, dal se do výroby zábradlíčka u okraje srázu.

Pavlík se mezitím kolem bráchy motal, podával mu nářadí a ptal se na všechny možné věci o kopci a jejich partě. Když ho obletování přestalo bavit, odběhl na okraj srázu, díval se z výšky na město a házel dolů kamínky. V listopadu byla obloha šedivá, zamračená a v některých oknech za řekou už zablikala první světla. Jasný signál toho, že se brzy začne stmívat.

„Budeme tu ještě dlouho?“ zakňoural najednou Pavlík. Prošel si celé okolí Stezky smrti, proseděl celou věčnost u kol a začínal se nudit.

„Nevím. Možná půl hodinu... když to stihnu,“ křikl na něj Pete od pařezu, na kterém dosekával lipový kmínek. Konec kmínku měl už otesaný do špičky, což pro jednoduchý kůl bohatě stačilo.

„Když mě už to tu nebaví.“

„Tak se běž mrknout na kopec,“ máchl rukou k vrcholu a odhodil přitom osekáný kůl do trávy. Zároveň se natáhl pro

druhou lipovou větev a začal ji osekávat. „Je tam hezký hřiště a skalka s drakem. Schválně, jestli ten šutrák najdeš.“

Pete bráchu znal. Věděl, že až ho všechno omrzí a o poslední činnost ztratí zájem, začne se nudit a pofňukávat. Na druhou stranu byl ale rád, že na ponurém místě není sám. Děda měl jako vždycky pravdu. Parták do týmu se mu prostě hodil.

Pavlík nakonec bráchu poslechl a vyběhl po pěšině na vrchol. Než se mu ztratil z očí, odhazoval Pete druhou opracovanou tyčku.

Tři kůly by mohly stačit, řekl si po chvíli pro sebe a v pološeru se zahleděl na Stezku smrti. Na pravém okraji kopce, který se svažoval strmě dolů, žádné stromky ani keře ne-

rostly. Právě tam musí kulatiny zarazit. Popošel až ke kraji a opačným koncem sekery začal zatloukat kůl do země. Zprvu to šlo snadno. Štíhlý kolík zajížděl do hlíny lehce, když ale narazil na kamenité podloží, nepohnul se ani o milimetr. Zpola zatlučený kůl se viklal a nepůsobil zrovna bezpečně. Pete proto poklekl, vytáhl kůl ze země a začal dlaněmi hloubit jamku. Když v zemi objevil plochý kámen, vydoloval ho ven a zeminu nahrnul zpátky. Další zatloukání šlo pak docela rychle.

Za chvíli už stál kůl vzpřímeně a při doteku dlaní se skoro nepohnul. Pete byl spokojený. O kus níže zatloukl ještě druhý a třetí kůl a chystal se mezi nimi vypnout lano. Právě když uvazoval jeho roztřepený konec ke spodnímu kůlu, objevil se nad ním Pavlík.

„Jsou tam duchové... taková divná,“ vyhrkl ustrašeně a ukazoval přitom do středu plácku.

„Duchové nejsou, srababo,“ vysmál se mu Pete. „Něco se ti zdálo.“

„Tak třeba nejsou, ale něco tam šustí. A taky kouří,“ máchl rukou za sebe.

Poslední věta ho nakopla. Vyskočil z podřepu, popadl sekyrku a sráz zdolal několika skoky. Běžel přímo do středu kamenitého plácku. Cestou se rozhlížel, jestli nespatří nějakého vetřelce, případně šustícího mimozemšťana. Všechno se ale zdálo jako dřív. Jen z koruny blízkého stromu slétl tmavý stín a zamířil k řece pod kopcem. *Nejspíš vyrušená nebo lovící sova*, pomyslel si.

„Nic tu není. Něco se ti zdálo,“ zabručel na Pavlíka.

„Jo? A co je tohle,“ sehnul se malý detektiv a zvedl ruku s oharkem cigarety. Byl sice sešlápnutý, uhašený, ale byl také ještě teplý a zamořený nikotinem.

Zase ta vlna vzrušení. Přeběhla Petemu po zádech a navodila mu lehký třes. Dodal si odvahy, doběhl k lesíku a vplížil se mezi stromy a keře. Obklopila ho tma, ale zařekl se, že se nebude bát. Měl se čím bránit a na duchy nevěřil. Když jeho oči přivykly tmě, začal se prodírat houštím, až ho holé větve švihaly do tváře. Na to ale nedbal. Mířil ke skupině borovic na opačné straně kopce, kde včera šplhal do koruny stromu.

V přítmí lesa se na okamžik zaposlouchal. Když se nic nezobývalo, přešel celé temné území a zastavil se až u okraje mírného srázu, kde dosud nikdy nebyl. Shlédl na zarostlou stráň a méně známou část města. Jak se stmívalo a na oblohu se soukal měsíc, byly stíny stromů zřetelné a světlo magické. Nikde ale žádný pohyb ani zvuk. Jen vítr občas rozkymácel větve.

„...šššš... dup... dup.“

Až teď to zaslechl. Dusot nohou na stráni, nesouvislou řeč a vzdálený smích. Kdesi dole za stromy vytušil dvě postavy. Sbíhaly z travnatého svahu a bavily se nějakou událostí. Konečně pochopil, že Pavlík měl pravdu.

Pete se po chvíli vrátil stejnou cestou zpátky. „Vážně tam byly šustidla. Ale měly hrozně naspěch, takže teď už jsou někde daleko,“ volal na něj z dálky.

Pavlík stál uprostřed plácku a choulil se do bundy. Oči mu neklidně těkaly, jak se nejspíš bál o samotě. Dlouze si od-

dech, že je brácha konečně zpátky: „Jdeme už?“ drkotal zuby.

„Pojď za mnou, ještě ti něco ukážu,“ odbočil Pete z přímé trasy a začal se prodírat křovím k místu, kde ze země vybíhala zčernalá skalka.

Odhadl ale špatně vzdálenost, proto se v blízkosti skalky náhle zastavil, až do něj Pavlík málem vrazil. Pak si podřepil a přiložil ruku na chladnou plochu. „Vidíš, kdysi tu byla parta, podobná jako ta naše. Už je to ale dávno, rýhy jsou docela zanesené,“ přejížděl prsty po písmenech a s pomocí baterky četl nápisy: „Lucka, David, Míla, Hany, Péťa.“ Přitom si vzpomněl na Darkovo falešné kamarádství a jeho sliby. Posměšně si odfrkl. Věděl, že jízda na dračí lodi se neuskuteční a mobil nikdy nedostane. Ale ať. Tahle záležitost ho už dávno netrápila. Teď má lepší kamarády.

Pete poklekl na špinavá kolena a začal osekávat keř, který zakrýval téměř celou skalku. Kmínek po chvíli uťal a odhodil ho daleko do houští. Do dalšího zákrsku se ale už nepustil. Byla tma a další pokus o mýcení plácku by se nejspíš neobešel bez úrazu.

„Necháme to na jindy,“ popadl batoh s věcmi a velitelským hlasem zavelel: „Čelem vzad a pochodem vchod. Jde se domů.“

Pavlík dlouze vydechl a komicky svěsil ramena. „No-koneč-ně.“

Pete se ještě zastavil u okraje srázu, aby na poslední kůl navázal lano. S přibíjením hřebíků se ale nezdržoval. Zábradlíčko bylo docela funkční a drobné úpravy počkají na

jindy. Pohled mu přitom sklouzl na moře světýlek, která pod ním svítila a poblikávala, město ožívalo nočním ruchem. Byla to podívaná, nad kterou se většinou nepozastavoval. Dnes večer mu ta scenerie ale připadala jiná, působivá. Možná to bylo tím, že na různé věci začal pohlížet očima Alice.

Teprve když mu nad hlavou prolétla sova a krátce zahoukala, zaplašil melancholické myšlenky a vydal se za Pavlíkem.